

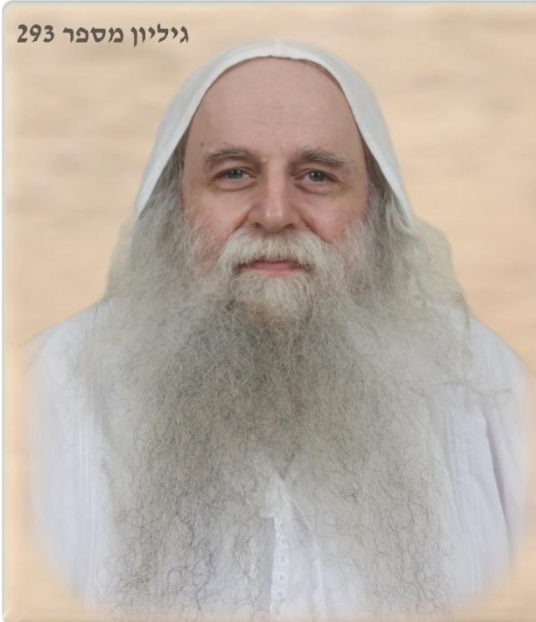

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת במדבר תשפ"ו

קבלת קהל בתיאום מראש בטל' 02-6520002

www.rachlin.org.il

בהוצאת: אוריאל יעוץ ומתכונות בע"מ

יפה רום 40 ירושלים ת"ן

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

סרקו להורדה

מאמר זה הנו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.

פרשת במדבר תשפ"ו – עצות מעשיות מהפרשה – הזר הקרב יומת

לו יהיה מתוקן. זאת אומרת, יש קבוצות-קבוצות, ככה בלשון הפשוטה, של נשמות ששייכות לענין אחד – ואם מישהו משם לא מתוקן, אין שקט לכל השורש הזה, לכל האבר הזה, לכל הצוות הזה. אז יש ערבות.

אבל יש גם ערבות של כלל עם ישראל שבאים לתקן את הנפילה של אדם הראשון. כן, כן. בשביל זה התורה. התורה היא דבר רציני מאד, מדויק מאד.

הנשמות היום נולדות, כל אחד חושב שהוא יעשה מה שבא לו, יבחר לו מה שהוא רוצה, יגור איפה שרוצה. ואין לו באמת מידע על עצמו. אם הוא תינוק שנשבה, כמוני שהייתי תינוק שנשבה, מה הוא יודע? הוא לא יודע תורה, הוא לא יודע בשביל מה נברא העולם, הוא לא יודע שום דבר. אז הוא עושה מה שמחנכים אותו, מה שהוא רואה, מה שכדאי, מה שכיף, מה שטוב, מה שמוסרי. לפי נטיית לבו הוא בוחר מקצוע, וכו'.

אבל פה בפרשה אנחנו רואים מה זה משטר של גילוי פנים, שבו ה' יתברך מצוה – ולא 'מצוה לשעבר', לפני אלפיים שנה, אלא מצוה באותו זמן – וכל אחד שומע: מה מותר, מה אסור, ומה תפקידו ומה לא תפקידו, ומה יקרה אם הוא ינסה לעשות משהו שהוא לא תפקידו, כמו קרח ועדתו. הנה, קרח ועדתו, כן: דור המדבר, הוא שמע את כל זה, הוא ידע את כל זה. כולם ראו את הנסים והנפלאות שה' עשה בגאולת מצרים ועל הים, במתן תורה, ואחר כך במדבר.

כולם ראו. ולא כולם עמדו בזה ולא נכשלו, כי כשמתחיל הערב רב והסטרא אחרא והיצר הפרטי והיצר הכללי לשגע את האדם – אלה לא תנאי מעבדה, זה לא משהו קל שרק ה' אמר ויטוב, אנחנו מלאכים, אין לנו יצר, "נעשה ונשמע" וזהו' – לא, יש לנו יצר, והוא בא לטמטם ולשגע ולפתות ולהטעות.

ואם האדם לא מתקן את פנימיותו ואת מעשיו, אוי לו! אוי לו – הוא לא עבד את ה', הוא עבד את הסטרא אחרא, והוא

ערב טוב, שבוע טוב! מה שלומכם? אנחנו כאן ב'ותן חלקנו בתורתך', פרשת במדבר, ספר במדבר. בשם ה' נעשה ונצליח! וכמו שאתם יודעים, אנחנו משתדלים לדבר בפרשה בעניני 'דרך עץ החיים'.

כן. אז בפרשה יש את הענין שפוקדים את העם, כן? מונים את העם, פוקדים אותו, ואחר כך את כל הציוויים בקשר למשכן, גם לכהנים גם ללוויים. פלא פלאים. והאזהרה שחוזרת: "וְהִזְרֹתְךָ הַקָּרֵב יוֹמֵת". יש גם את ההוראות איך להרכיב, איך לפרק, איך לשאת, ואיך דרך ההליכה של עם ישראל במדבר, זה שכל אחד צריך להיות במקומו, כן? והכל במספר כי כבר מנו אותם, ספרו אותם בלשון פשוטה. "איש על מחנהו ואיש על דגלו", כל אחד בתפקידו, כל אחד במשמרתו.

ה' יתברך לא מתיעץ. הוא מצוה מה כל אחד צריך לעשות ומה לא צריך לעשות, ומה יקרה אם הוא יעשה מה שהוא לא צריך לעשות – "וְהִזְרֹתְךָ הַקָּרֵב יוֹמֵת", פשוט מאד, חד מאד, מפחיד מאד. ככה ה' יתברך ציוה גם לאדם וחיה לא לאכול מעץ הדעת, וגם אז אמר שאם הם יאכלו – "מוֹת תָּמוּת". וזה לא עזר. זה לא עזר, הנחש הקדמוני הפיל אותם בפה, והשאר היסטוריה, כמו שאומרים.

וגם בדבר הזה שעם ישראל קיבלו הכל מאהבה ומיראה לקיים את המצוות, כן, "וְנִעְשָׂה וְנִשְׁמָע" – במשך הדורות יש זמנים שקיימנו כמו שצריך, ויש זמנים שלא, וקיבלנו עונשים חמורים בַּפֶּרֶט וּבַכֹּל. ואל תחשבו שזו היסטוריה, כי זה ממשיך, יש רצף מבריאת העולם עד הגאולה השלמה. צריך לעשות רצונו יתברך. כל עוד שיש בחירה חפשית בין טוב לרע צריך לעשות רצונו יתברך.

ומה קורה אם הפרט או הכלל או חלק מהפרטים או הכלל לא עושה רצונו יתברך? יש גם ענין של ערבות, "כל ישראל ערבים". אומר המהרח"ו הקדוש בספר 'שער הגלגולים' שכל ניצוץ שהוא חלק מאחד מהאיברים של אדם הראשון, כל ניצוץ – לא תהיה לו מנוחה עד שכל האבר שהוא שייך

אז מה קרה? איפה ההלכה? לא זכרו. וגם היו צריכים לכסות את הארון ולא להסתכל על הארון, והם לא כיסו אותו ודיברו דברים מיותרים, אומר ה'תנא דבי אליהו הקדוש, ואז פגעה בהם מדת הדין. מי אלה? אלה היו תושבי בית שמש שלא היתה בהם דרך ארץ. והפלשתים האלה שהחזירו את הארון היו עובדי עבודה זרה, והיתה בהם דרך ארץ. רחמנא לצלן... "ממלכת כהנים וגוי קדוש" צריכים לתת דוגמא תמיד: דרך ארץ, ענוה, קדושה, לשם שמים – שיתקדש שמו יתברך על ידינו, ולא חס ושלוים להפך. ה' ירחם. אוי לנו.

וזה לא מספיק שאדם יתקן את עצמו – כל עם ישראל צריך לתקן את עצמו, וגם הגרים צריכים לתקן את עצמם. צריך להעלות את כל הניצוצות, לתקן עולם במלכות שד"י. אז כאן בפרשה רואים היטב במעט דיבורים, והכל מדויק: הציוויים, ומה יקרה לזר הקרב – הוא יומת.

ובכל זאת, במשך הדורות, בית ראשון, בית שני, ועד ימינו – עולם כמנהגו נוהג, אנשים לא שמים לב ועוברים על הציוויים של ה' יתברך. אפשר לעבור על הציוויים בשניה, רחמנא לצלן. "גִּבְרֵי כַח עֲשִׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעֵ קְוֹל דְּבָרוֹ". "גִּבְרֵי כַח" – "איזהו גבור? הכובש את יצרו". מבינים? "איזהו חכם? הלומד מכל אדם", אז אנחנו צריכים ללמוד מכל הטעויות של כולם, כדי שבעזרת ה' בתור השתדלות נעשה השתדלות טובה, ובעזרת ה' לא ניפול, שזה הכי נורא, הכי נורא.

וצריך ללמוד תורה, כי אם לא יודעים את התורה – לא יודעים

מה כן ומה לא. אדם מדמין שהוא חושב שהוא יודע מה נכון, מה לא נכון, מה צודק מה לא צודק, כל אחד חושב את עצמו מלך העולם. לא, לא. אוי ואבוי לנו אם נעשה הַפֶּךְ התורה או הַפֶּךְ תפקידנו. מי יודע את תפקידו?! "מֵאֵד מֵאֵד הָיוּ שְׁפַל רוּחַ, שְׁתִּקּוֹת אֲנֹשׁ רָמָה". אם בן אדם שפל רוח, הוא כבר מוגן יותר. אם בן אדם מרגיש יראת שמים – הוא מוגן יותר. וגם אז הוא יכול לטעות, אבל פחות, כי יש לו יראת שמים אז משמים מרחמים עליו – מרחמים עליו, זה לא שהוא מושלם. מי מושלם? מרחמים עליו כדי שלא יפול. כמו שאדם מעורר מלמטה – ככה מעוררים עליו מלמעלה.

אז מה אתם חושבים, נניח שעכשיו זה הזמן שה' ציוה בפרשה ואנחנו שם, כן? תדמינו: הלויים מקבלים תפקיד כזה, הכהנים תפקיד כזה, גם בין הלויים יש כמה תפקידים שונים – כולם מרוצים!! אומרים 'זהו, "נעשה ונשמע"', נקיים הכל? ובאמת קיימו הכל? הנה, למשל, קרח – ישר לא קיבל את התפקיד שהוא רצה, אז הוא הוריד את כל ההנהגה. ה' ישמור. כאילו תורת ה' זה פוליטיקה... וחס ושלוים משה ואהרן הכהן הם פוליטיקאים ש'מחלקים

יכול לעשות את כל הדברים הכי נוראים. ואפילו לפעמים כשהוא עושה דברים נוראים הוא חושב שזה דבר טוב, כמו שקרה לרבי עקיבא, שכשהיה תינוק שנשבה, היה עם הארץ, הוא היה איש טוב מאד, היה עניו ומעולה עוד לפני שזכה לתורה – והוא ראה מת מצוה, מת זרוק בשבת, ולקח אותו על הגב שלו וסחב אותו מרחק גדול כדי להביא אותו לקבורה בשבת. אחר כך אמרו לו חכמים שכל רגע ורגע היה שופך דמים. זאת אומרת, הוא לא ידע שהמת מוקצה ואי אפשר ככה להעביר אותו. הוא לא ידע שום דבר. היתה לו כוונה טובה? בודאי! בודאי.

והנה, כשנפטר דוד המלך זכותו תגן עלינו, כן, הוא היה עוסק בתורה, והיצר הרע עשה רעש בעצים. הוא יצא החוצה לראות מה קורה, דרך על המדרגות והיתה שם איזו מדרגה אחת כנראה לא מתוקנת טוב, והוא נפל ומת. בא שלמה המלך, וזה היה בשבת, הוא לא ידע מה לעשות. הוא ראה שהכלבים רעבים, הכלבים של דוד המלך, והוא זרוק בשמש, ולא ידע מה לעשות, החכם באדם. ואז הוא שלח

לשאול את החכמים. חכמים אמרו לו שאו שישים עליו תינוק או שישים עליו ככר לחם, ואז אפשר להזיז אותו משם, כי המת הוא מוקצה בשבת.

מבינים כמה צריך ללמוד תורה? כמה צריך להתאמץ כדי לא לעשות טעות? גדולי עולם עשו טעות, שכחו הלכה. משה רבינו שכח את ההלכה כשבאו בנות צלפחד לשאול אותו. מה יגידו אזובי הקיר כמונו? ועוד בדור שלנו, ה' ירחם.

אז התורה והמצוות זה לא 'כל אחד עושה מה שהוא מבין, מה

שמוסרי, מה שנראה לו נכון' – יש תורה, יש הלכה. וחוף מזה צריך גם מוסר כמובן, לתקן את המדות, לעשות את מלחמות היצר הרע הפרטי והכללי, 'מפת הקרב' אנחנו קוראים לזה, בכל מחשבה, דיבור ומעשה, לעבוד את ה' באמת, לשם שמים, להיות ערני עשרים וארבע שעות כל החיים מבחינה רוחנית – שלא יפיל אותנו, שלא יעבוד עלינו כמו שאומרים, כמו שהוא עשה לחוה, שבשניה אחת סובב לה את הבחירה, והפיל אותה. רחמנא לצלן.

אז כאן אנחנו רואים דברים ברורים מאד, איך צריך להתנהג עם כל חלק וחלק של המשכן ואיך צריך לכסות אותם ואיך צריך להוביל אותם. ואנחנו יודעים שֶׁעָזָא כשהארון עמד באויר אחרי שהפלשתים החזירו אותו אחרי שהם חטפו אותו, הוא חשב שהארון הולך ליפול, והוא החזיק אותו. וכתוב ב'תָּנָא דְּבֵי אליהו הקדוש: ליצני הדור, רשעי הדור אמרו 'הנה, אם הוא לא היה מחזיק אותו הארון היה נופל', ארון הקודש. ואז ה' הרג אותו במקום, וראו כולם שהארון עומד באויר.

" צריך להעלות את כל הניצוצות, לתקן עולם במלכות שד"י. אז כאן בפרשה רואים היטב במעט דיבורים, והכל מדויק: הציוויים, ומה יקרה לזר הקרב – הוא יומת."

גויבים' אומרים היום... – לא, לא... לא, לא. איך הגעת לדבר הזה?! איך הגענו לדבר הזה?! לא סתם בלעה אותו האדמה. יש בזה גם סוד. אבל מעבר לסוד, בפשט – פשט חמור.

הנה, מפה, מהציוויים פה בפרשה. אנחנו עוד נפגוש אותן בעזרת ה' בהמשך. אבל זה צריך להביא אותנו להתבונן עמוק, מה אנו מה חיינו, איך אנחנו מקיימים את מה שיש לנו לקיים היום, את כל ההלכות, את כל העניינים, וגם איך אנחנו מתקנים את עצמנו – כי בלי תיקון של המדות, המחשבות, הרצונות, הדמיונות, הדיבורים האדם בשניה אחת עובר על כל התורה. בלי לדעת 'דרך עץ החיים' ואיך להלחם, ואיך לראות את המלכודות ולקרוא טוב את המציאות, מה שאנחנו קוראים לו 'מפת הקרב' – אין שום סיכוי.

"אה, אבל מה, אנחנו נבטח בה'..." – תבטח בה', אבל "בְּתִּקְוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ מִלְחָמָה". זה לא סותר. זו ההשתדלות שלך. ה' רוצה שתעשה השתדלות להבין טוב טוב לעומק: מה אתה אומר, מה אתה חושב, מה אתה עושה, איך אתה מתנהג, מה יוצא ממך. ה' ירחם. קל להגיד, קשה לקיים.

וצריך לחדד את המוח, ושהקול הזה של "וְהָזַר הַקָּרֵב יוֹמְתִי" יהדהד לנו טוב-טוב, כי "בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת: 'אוי להם לבריות מעלבונה של תורה'. ומישהו שומע את הקול הזה? הלואי ונשמע את הקול הזה ונפחד. הלואי ונפחד מאד, כמו עובדיה הנביא, שהיה ירא ה' מאד, כתוב עליו, ולמרות שהוא לא מזרע ישראל – הוא זכה לנבואה, כי היה ירא את ה' מאד, והחביא מאה נביאים ופרנס אותם. תראו איזה צדיק.

אז זהו, כשלומדים את הפרשה – לא ללמוד את זה רק בשכל או מהשפה ולחוץ, אלא עם הלב! "וְהִשְׁבֵּת אֶל לִבְבְּךָ". ומכל פסוק ומכל קוצו של יו"ד רבי עקיבא היה דורש, כן, תלי תלים של הלכות. אנחנו הקטנים האפססים – בואו נדרוש מזה יראת שמים. בואו נדרוש מזה יראת שמים, ותחבולות, כדי שלא יגנבו לנו את הנשמה ונעשה חורבן, רחמנא לצלן. רחמנא לצלן. רחמנא לצלן.

יוחנן כהן גדול שמונים שנה היה כהן גדול! הוא הוציא את עם ישראל ידי חובה. מדת הדין לא פגעה בו. היא יכלה לגמור אותו, ושמונים שנה היא לא. ואז הוא נהיה צדוקי בלשון של ימינו 'כופר', נפל. מבינים?! אז פחד ה'.

ולכן כשלומדים את הפרשה, "והזר הקרב יומת" – צריך להתיחס לזה ברצינות גדולה. מדובר כאן רק על ענייני

המשכן? עכשיו אין לנו משכן כרגע, אין לנו בית מקדש כרגע, אז על מה מדובר מבחינתנו ביוס'יום? – על לא להרגיש בנוח – לא לגנוב, לא לגזול, לא לרצות תפקידים לא לך, לא להתנפח בגאווה. כשאתה מתקרב לה', שזה יהיה מאהבה, אבל גם מיראה, בדחילו ורחימו. ככה להתקרב בתפילה, בהתבודדות.

אפשר לדבר עם בורא עולם, כמו שאומרים גדולי החסידות ורבנו נחמן, אבל בכבוד, לא בחוצפה. אנשים מרשים לעצמם, אוי ואבוי... "והזר הקרב יומת". כעני בפתח – צריך לזכור את זה, זה קל לזכור. תמיד כשבאים לפני ה' יתברך – כעני בפתח, לבקש צדקה, רחמי שמים. אז אבא שבשמים מרחם. אין לנו תפיסה והשגה בו כלל.

בן אדם מפחד ממלך. יש איזה מלך, מפחדים ממנו. איזה דיקטטור, מפחדים ממנו. צריך לפחד מבורא עולם. 'שרוליק, אל תפחד מאף אחד, רק מהקדוש ברוך הוא. אל תפחד מאף אחד, כי הקדוש ברוך הוא אתך' – ככה אמר אביו של רבנו הבעל שם טוב הקדוש. הבעל שם טוב הקדוש היה ילד בן חמש לפני שהוא נפטר, וזה נחרת אצלו, אז הוא לא פחד, רק מהקדוש ברוך הוא. מבינים?

"הזר הקרב יומת". לפעמים באים אנשים לשאול אותי: הוא סמנכ"ל, והוא רוצה להיות מנכ"ל. טוב. מי אמר שזה טוב? צריך לבדוק. בוא נראה: איך אתה בתור סמנכ"ל, ואיך תהיה בתור מנכ"ל? מה הנסיונות עכשיו, מה הנסיונות שיהיו אחר כך? האם האופי שלך מתאים להיות מנכ"ל, או מתאים להיות רק סמנכ"ל? זה ענין של לבדוק שלא יהיה מצב חס ושלום של "הזר הקרב יומת" – מצב שבו בתפקיד הזה היה לו מצוין, אבל הוא רצה להיות 'מוישה גרויס' כמו שאומרים ושם הוא נפל ...

אלה העצות המעשיות מהפרשה. ה' יעזור שכולנו נזכה לעשות נחת רוח לאבינו שבשמים, ו"ישמח ה' במעשיו"! "ובא לציון גואל" במהרה וברחמים!

לחיים! לחיים! לחיים!

להתחזק בעבודתו יתברך. נא להפיץ את מעינות 'דרך עץ החיים' בכל זמן ובכל מקום למען שמו באהבה, לזיכוי הרבים! להתפלל עלינו ועל עם ישראל ועל כל העולם כולו... תראו מה הולך, כמה סכנות... ה' ירחם, שיומתקו הדינים ברחמים.

לחיים! לחיים! לחיים!

שבת שלום! וכל טוב סלה.

'דרך עץ החיים' היא הדרך שמחדש כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

והיא מעניקה לך את כל הידיעות הנחוצות להפוך להיות צדיק ולעבוד את ה' יתברך

לשם שמים על פי פרד"ס התורה הקדושה.

הפיץ אותה לזיכוי הרבים – "ומלאה הארץ דעה את ה'!"

מתוך נפשי – שאלות לחשבון נפש לקראת חג השבועות

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

כ"ז אייר תשפ"ו

- א. עמידה במקום, התקדמות, הליכה אחורה. בניה, הרס או חוסר מעש. מי ומה מהם מפעילים אותך? ולאן? ומדוע?
- ב. כחות הבניה או כחות ההרס – מה מהם גובר אצלך? מתי? ומדוע?
- ג. פתירת הבעיה? התעלמות ממנה? השגחה? ואם כן, מה יהיו התוצאות?
- ד. אתה נקי כלפי שמים?
- ה. האם אתה אוהב אנשים? אדיש אליהם?
- ו. האם אתה אוהב את המחמאות? את התוכחות? את האמת?
- ז. אתה חושב כל הזמן? לפעמים? לרוב לא? אתה מתעמק, או שאתה שטחי?
- ח. חסד, דין ורחמים. מה מהם גובר אצלך?
- ט. כיצד אתה בוחר את חבריך?
- י. אתה שולט על המדות שלך, או המדות שולטות בך?
- יא. אם לא תהיה מבורר ומדויק בהשגת הפנימיות שלך – כיצד תעבוד את הבורא ית' "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאַדְךָ"?
- יב. כמה פעמים ביום אתה בודק את פנימיותך? את דיבוריך? את מעשיך?
- יג. השגת השמחה האמתית הקדושה – זו מלחמה עצומה ואין־סופית!
- יד. כמה זמן ביום אתה חושב על ה' ית'? וכמה אתה משתדל לשמחו?
- טו. אתה חייל שלו ית'? בן שלו ית'? עבד? שר? הכל ביחד? מה מהם גובר?
- טז. אתה קמצן? נדיב? בזבזן? מאוזן? על מה אתה מוציא את כספך?
- יז. קראת את ספרנו 'דרך עץ החיים'? אתה מיישם אותו?
- יח. כמה ערבי דא"ז שמעת?
- יט. קראת את ספרנו 'רומח פינחס'? כמה פעמים? אתה זוכר ממנו מושגים?
- כ. אתה מאיר לסביבתך? נחמד וקל להמצא במחיצתך?
- כא. כואב לך על סבלם של הבריות?
- כב. אתה בוטח בו ית'? אתה חש קרוב אליו?
- כג. על כל דבר שלא השגת בעבודתו ית' ובתיקון שלך – התפלל, וגם הילחם להשיגו! "בְּתַחֲבֹלוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ מִלְחָמָה".
- כד. כאשר אתה מזכה את הרבים, אתה מזכה גם את נשמתך. ועם זאת, זכה אותם לשם שמים בלבד.
- כה. ללא שמירה על הצניעות – אין קדושה!
- כו. התפלל על דורנו המסכן!

**לחיים! לחיים! לחיים! נא להפיץ את מעינות דע"ה בכל מקום ובכל זמן לזיכוי הרבים למען שמו באהבה!
לחיים! לחיים! לחיים! שבת שלום וכט"ס!**